

Цветна мъгла

Ти си вече само спомен,
видя ли те пак, видяла съм явление.
Ти си призрак блед, негонен,
ти си снежнобялото творение.
На моето въображение,
което сякаш е прозрачно,
сякаш няма отношение,
към реалното, лилаво-мрачно...
изкушение....
Да те създам отново,
да видя същият ли пак ще си?
Прекарах сини нощи много
в опити творението да се съживи.
Пресътвори.
О, образ, ти си цветен,
мъглив, неясен, но наличен.
Оставаш все тъй мимолетен,
ставаш все по-сивкав и безличен...
Нима не мога да те пресъздам?
Да те сглобя от жълта кал и срички.
Ще съществуваш във мъглата там,
в цветната мъгла по теб ще кацат птички.
Ела, създай се, сътвори се,
огледай се надменно и надмощно,
ако не се харесаш - промени се...
В цветната мъгла - среднощна.

Животът е нечестен,
отказвам да го водя,
защото не съответства
на моята природа.

Родила съм се прикрепена
към нечии идеали,
а версията подобрена,
смеейки се, пита ме: "Видя ли?"

Животът е болестка,
смъртта явява се лечител.
Едва ли съм във грешка,
по-скоро съм разобличител.

Защото съм незаблудена,
от манипулация, наречена "съдба".
От измислици родена,
тя влиза в умове, в сърца.

Животът е измама,
машина за тъга,
пробивна и дълбока рана,
на някакъв злодей - творба.

Какъв злодей? Кой може
така умело да ни наранява?
Със смъртта да ни тревожи,
и само да отлага?

Животът е нечестен,
но ние го творим,
сами сме си виновни,
че той е тъй болезнено неповторим.

„Животът е болестка”
Илюстрация на Мира

Ще пиша:

Ще пиша, докато мога,
докато все още мога да мисля,
ще пиша, ще пиша, за Бога!
Защото, най-малкото, искам.
Защото някъде вали сняг,
защото Вселената е мръсница.
Защото вълната разбива се в бряг,
защото живеем в матрица.
Ще пиша, докато птичките пеят,
кой знае, може и след това.
Хората както реват и се смеят,
ще пиша за хлебарките, дори за това.
За педофилите и нимфетките,
за лудите в бели рокли.
За приборите, салфетките,
за лицата от сълзи мокри.
За слънцето, за луната,
за всяка нощ, всеки ден.
За онази, прикрепената към кревата,
за него, за нея, за теб и за мен.
Ще пиша, изказвайки всичко,
ще пиша в необяснима тревога.
Минималистично и пищно,
ще пиша, докато мога.